

4. Zaskarżony wyrok jest bezprawny z tego względu, że narusza lub dokonuje błędnego zastosowania art. 63 rozporządzenia nr 40/94 i stanowi obrazę wymiaru sprawiedliwości w zakresie, w jakim Sąd Pierwszej Instancji niesłusznie odmówił rozpoznania argumentu Edwina opartego na tym, że wnoszący odwołanie nabył od Fiorucci SpA de facto znak towarowy dotyczący (lub w każdym razie jakiegokolwiek inne prawo do korzystania z renomy z tym związanej) patronimika „Elio Fiorucci”. Alternatywnie Edwin podnosi, że gdyby Trybunał Sprawiedliwości uznał, że ani on, ani Sąd Pierwszej Instancji nie są właściwe w przedmiocie zbadania rozpatrywanego argumentu, powinien wyraźnie odesłać sprawę do Izby Odwoławczej (lub innego wydziału) OHIM (czego Sąd Pierwszej Instancji nie uczynił) celem rozpatrzenia tego argumentu, zgodnie z art. 63 ust. 6 rozporządzenia nr 40/94 i z art. 1d rozporządzenia nr 216/96.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz. U. 1994 L 11, s.1).
 (²) Codice della Proprieta industriale italiano (włoski kodeks własności przemysłowej)
 (³) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 216/96 z dnia 5 lutego 1996 r. ustanawiające regulamin wewnętrzny izb odwoławczych Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Dz. U. 1996 L 28, s. 11).

Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-267/09)

(2009/C 220/52)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: R. Lyal i G. Braga da Cruz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że poprzez przyjęcie i utrzymanie w mocy przepisów prawnych zawartych w art. 130 Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas Singulares [kodeksu podatku dochodowego od osób fizycznych, „CIRS”], które zobowiązują podatników nie będących rezydentami portugalskimi do wyznaczenia pełnomocnika ds. podatkowych, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 18 WE i 56 WE oraz odpowiednich artykułów porozumienia EOG;
- Obciążenie kosztami postępowania Republiki Portugalskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że art. 130 CIRS nakłada powszechny obowiązek na nierezydentów portugalskich polegający na wyznaczeniu przedstawicieli ds. podatkowych mających miejsce zamieszkania w Portugalii, który to obowiązek nie jest zgodny z postanowieniami art. 18 WE i 56 WE oraz odpowiednimi artykułami porozumienia EOG:

- a) Z jednej strony, nakłada się obowiązek wyznaczenia przedstawiciela ds. podatkowych na nierezydentów portugalskich, którzy osiągają jedynie dochody podlegające ostatecznemu opodatkowaniu u źródła;
- b) Z drugiej strony, nakłada się obowiązek wyznaczenia przedstawiciela ds. podatkowych na nierezydentów portugalskich, którzy osiągają dochody zobowiązujące do złożenia deklaracji podatkowej.

Zdaniem Komisji obowiązek powszechny, taki jak przewidziany w art. 130 CIRS, jest sprzeczny ze swobodnym przepływem osób i kapitału, ustanowionym w art. 18 WE i 56 WE oraz w odpowiednich przepisach porozumienia EOG, ponieważ nie dość, że ma on dyskryminujący charakter, to jednocześnie nie jest on proporcjonalny do zamierzonego celu.

Obowiązek ten ma dyskryminujący charakter ponieważ w praktyce taki obowiązek wiąże się z obciążeniem finansowym dla nierezydentów, ponieważ w większości przypadków, tacy pełnomocnicy nie będą świadczyli swoich usług bez wynagrodzenia. Ponadto, nawet jeżeli usługi pełnomocników ds. podatkowych byłyby świadczone nieodpłatnie, to sama już tylko okoliczność obowiązkowości ich wyznaczenia stanowi przeszkodę w swobodnym przepływie osób i kapitału. Aby nie można było mówić o istnieniu takiej przeszkody, to sam podatek powinien decydować o tym, czy chce ustanowić pełnomocnika ds. podatkowych.

Z drugiej strony, pomimo iż pełnomocnik ds. podatkowych nie ma żadnego obowiązku ani też nie ponosi żadnej odpowiedzialności za zapłatę podatku, i jedynie pełni obowiązki o charakterze czysto formalnym, sama tylko okoliczność obowiązkowości jego wyznaczenia stanowi sama w sobie przeszkodę w swobodnym przepływie osób i kapitału. Aby nie można było mówić o istnieniu takiej przeszkody, to sam podatek powinien decydować o tym, czy chce ustanowić pełnomocnika ds. podatkowych.

Rzeczony obowiązek nie jest również proporcjonalny, jako że zamierzony zgodny z prawem cel — jakim jest zapewnienie skutecznej kontroli podatkowej i zwalczanie unikania opodatkowania — mogłoby zostać osiągnięty również za pomocą mniej restrykcyjnych środków.

Z jednej strony dyrektywa Rady 2008/55/WE z dnia 26 maja 2008 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących niektórych opłat, ceł, podatków i innych obciążeń (¹) — stanowiąca kodyfikację dyrektywy Rady 76/308/EWG z dnia 15 marca 1976 r., przewiduje wzajemną pomoc przy pobieraniu podatków, pomiędzy którymi znajdują się podatki dochodowe [zob. art. 2 lit. g)], jak również podatek dochodowy od osób fizycznych. Z drugiej strony zgodnie z dyrektywą Rady 77/799/EWG (²) z dnia 19 grudnia 1977 r. dotyczącej wzajemnej pomocy właściwych władz państw członkowskich w obszarze podatków bezpośrednich właściwy organ państwa członkowskiego zawsze może wystąpić do właściwego organu innego państwa członkowskiego o udostępnienie mu informacji niezbędnych dla zwalczania unikania opodatkowania.

(¹) Dz.U. L 150, s. 28.

(²) Dz.U. L 336, s. 15.